

Viết một chuyện tình

Tiểu Từ

Mấy lúc gần đây, không hiểu sao, tôi bỗng thèm viết một chuyện tình! Từ ngày tập tễnh viết văn, nhớ lại, tôi chưa từng viết chuyện tình nào cả. Điều này làm tôi cũng ngạc nhiên, bởi vì, chuyện tình là chất liệu mà các nhà văn khai thác thừng nhứt và nhiều nhứt. Từ những ngòi bút măng non của tuổi học trò qua những nhà văn "tài tử" hay đã thành danh... có ai không từng viết chuyện tình? Chỉ có tôi là chưa. Lạ thật!

Vậy mà bây giờ tôi bỗng thèm viết một chuyện tình. Ở cái tuổi về chiều của tôi, "thèm" như vậy không biết có phải là triệu chứng của sự hồi xuân hay không? Người ta nói mấy ông già ở tuổi hồi xuân "ghê" lắm, "mắc dịch" lắm. Vì vậy, khi về già, tôi hay bị ám ảnh bởi cái tuổi hồi xuân đó, và không biết lúc nào "nó" bùng ra để biến tôi thành ông già "mắc dịch"! Cho nên khi cảm thấy thèm viết chuyện tình, tôi tự hỏi: "Có phải là nó đến đó không?". Hỏi mấy ông bạn già – già hơn tôi để có nhiều kinh nghiệm – thì người nào cũng cười cười: "Nó đó!". Nếu thật là "nó" thì cái sự hồi xuân của tôi không đến nỗi nào "ghê" lắm. Trái lại, nó có vẻ nhẹ nhàng tao nhã nữa. Bởi vì tôi chỉ có thèm viết chuyện tình thôi!

Dĩ nhiên, tôi không có cao vọng viết một chuyện tình loại "đề đời" như "Lan và Điệp", hay như "Roméo và Juliette". Tôi chỉ thèm viết một chuyện tình tầm thường, chẳng éo le gút mắt gì hết, nhưng phải là một chuyện tình sống thực.

Vậy là đầu hè năm nay, tôi bắt đầu giàn dựng "một chuyện tình"...

Muốn viết một chuyện tình, đầu tiên là phải có một chàng trai và một cô gái. Để quá! (Còn chuyện tình giữa hai đực rựa với nhau hay giữa hai kiểu nữ với nhau mà người ta gọi một cách văn vẻ là "đồng tính luyến ái"... loại chuyện tình tréo cẳng ngỗng đó không nằm trong sự thèm viết của tôi! Mô Phật!). Chàng trai không cần phải "đỗ con", cô gái không cần phải đẹp như người mẫu. Hai nhân vật mà tôi muốn "dựng" lên phải giống như mọi người bình thường, nhưng họ phải trẻ (Lạ quá! Sao chuyện tình nào cũng phải có nhân vật trẻ hết! Làm như ở lứa

tuổi sồn sồn chuyện tình bị ... xơ cứng, không gọi cảm hứng cho nhà văn nữa!) Và họ phải dễ thương!

Ở nhà vợ chồng tôi không có bàn viết. Lâu nay, tôi viết ở bàn ăn. Cho nên, muốn viết phải... canh giờ, bởi vì gần tới giờ cơm là phải đi chỗ khác. Sau bữa ăn, dọn dẹp xong, mang giấy bút trở lại bàn ăn để viết tiếp thì ý văn nó đã đi đâu mất!

Lần này, thèm viết chuyện tình – lại là lần đầu tiên viết chuyện tình – tôi muốn được viết một cách... trơn tru, nghĩa là không bị bắt buộc ngừng ngang để trả bàn ăn lại cho bữa ăn, và tôi được tự do ngắt câu văn ở chỗ nào mà tôi xét thấy ý văn vẫn nằm nguyên ở đó ngoan ngoãn chờ, và nhứt là xấp giấy tôi viết vẫn giữ nguyên vị trí xiên xiên của nó trên mặt bàn – tôi có tặt đặt giấy không thẳng góc với cạnh bàn mới viết được! – để khi tôi ngồi trở lại viết tôi không cảm thấy có sự gián đoạn! Muốn được như vậy, tôi phải có một cái bàn riêng để viết.

Chủ nhứt đó, tôi nói chuyện cái bàn viết cho hai thằng con tôi nghe, khi chúng nó chờ gia đình lại nhà tôi ăn cơm (Nhà của vợ chồng tôi ở trong một làng nhỏ – ngoài đồng, xa Paris. Các con tôi, vì đều làm việc ở Paris, nên có nhà ở trong đó. Cuối tuần, tụi nó hay chờ nhau ra thăm ông bà nội vì nhà có sân trước vườn sau rộng rãi cho mấy đứa nhỏ chạy giỡn nô đùa). Tụi nó hỏi:

- Ba cần cái bàn bao lớn?

- Không cần phải loại bureau lớn làm gì. Ba chỉ cần một bàn nhỏ cỡ sáu tám một thước có một học ở giữa để bàn thảo và giấy bút. Nhẹ nhàng vậy thôi.

Hai hôm sau, thằng con lớn chờ tới một cái bàn đúng y như tôi muốn. Tôi cho nó đặt bàn ngay trong phòng vợ chồng tôi ở trên lầu, cạnh cửa sổ. Ngồi ở đó, tôi có cái nhìn thật thoải mái. Nhìn lên là trời cao trong vắt – thời tiết đang là mùa hè – Nhìn xuống là khu vườn sau nhà tôi với mấy cây ăn trái đầy trái và khoảng đất trồng rau trồng cà của vợ tôi. Cuối vườn là hàng rào trức bá điệp thấp thấp. Tiếp theo đó là vườn sau của nhà phía bên kia, lớn hơn vườn nhà tôi, bởi vì nó có một hồ tắm.

Tôi nói với con tôi:

- Đó! Phải ngồi một chỗ như vậy, phải có cái nhìn như vậy, mới có hứng viết văn. Con thấy không?

Thích quá, tôi vói lấy xấp giấy trắng và cây bút bi để ở đầu giường đem đặt lên bàn, rồi ngồi vào ghế, khoanh tay ngả người lên thành ghế, mắt nhìn thẳng ra cửa sổ. Tôi có cảm tưởng như chuyện tình mà tôi muốn viết, tôi vừa viết xong!

Đúng lúc đó, vợ tôi bước vào phòng. Bả la lên:

- Trời ơi! Đặt cái bàn viết kiểu gì kỳ vậy! Phòng chỉ có một cửa sổ mà ông ngự ở đó không cho ai xài hết. Bộ hết chỗ để rồi sao?

Thằng con giải thích:

- Ba viết văn, ba cần ngồi ở chỗ có cái nhìn khoáng đãng. Với lại ba cũng đâu có che hết cái cửa sổ đâu mà má la.

- Ông bày đặt chuyện đó. Xưa nay, ông viết ở bàn ăn chớ viết ở đâu? Bây giờ, ông đòi mua bàn để có cơ cho ông ngồi ngay cửa sổ ông dòm con đầm ở trường nằm phơi nắng ở nhà bên kia kia.

Thằng con cười hề hề, còn tôi thì nghe như vừa bị tạt cho một xô nước lạnh!

Sự thật, con đầm nhà bên kia, mùa này, sáng nào cũng ra hồ tắm bơi lội rồi phơi nắng, nhưng nó có mặc mai-dô đàng hoàng. Và chỗ nó nằm phơi nắng – nhìn từ cửa sổ phòng tôi – bị mấy cây ăn trái của vườn nhà nó che khuất. Mà cho dù nó có nằm ngay trước mắt chắc tôi cũng không ngừng viết để nhìn. Bởi vì con đầm đó đã lớn tuổi, thân hình mập phì có ngấn có ngấn, chẳng còn một nét nào hấp dẫn để bắt cái nhìn của tôi dừng lại lâu lâu...

Tôi làm thinh, đứng lên tự tay kéo cái bàn đẩy vào một góc phòng. Thằng con tiếp tay đem cái ghế qua. Vợ tôi nói có vẻ hài lòng:

- Đó! Vậy, coi đợc không.

Tôi vẫn làm thinh, ngồi lên ghế lấy xấp giấy trắng đặt nằm xiên xiên về phía trái rồi cầm bút để viết cái tựa "Một Chuyện Tình". Tôi viết chậm rãi, chậm chú, kẻ từng chữ một, loại chữ in – chữ hoa – loại chữ mà mình có thể đồ đi đồ lại từng nét nhiều lần, để đợi thời gian đi qua... Và để cho vợ con tôi thấy tôi đang viết, tôi cần sự yên tĩnh để viết, và nhứt là tôi cần ngồi một mình để viết.

- Thôi! Mình xuống dưới nhà đi má. Để cho ba viết. Với lại con phải trở về Paris ngay, sợ kẹt xe.

Khi mẹ con nó đi ra, tôi chưa viết xong chữ "Một"! Tôi buông bút, nhìn bức tường màu trắng đục nằm cách tôi sáu tấc mà thấy ở đó một khoảng không mênh mông lênh lẫng, còn tôi thì chơi với một mình, chơi với một mình. Tự nhiên, tôi thờ dài...

Tâm trạng đó rồi cũng đi qua (Trời đã ban cho tôi tiếng thờ dài thật là mầu nhiệm!) Tôi lại tiếp tục giàn dựng chuyện tình trong đó đã có hai nhân vật chánh.

Bây giờ, phải cho họ gặp nhau. Nếu là chuyện xảy ra ở Pháp thì dễ quá: trai gái ở đây gặp nhau "hà rằm", không có cơ hội họ cũng bày ra cơ hội. Đàng này, chuyện tình mà tôi muốn viết là chuyện tình Việt Nam một trăm phần trăm. Thành ra phải có "cái nhìn" khác.

Thời bây giờ, chắc không còn chuyện ông mai dẫn chàng trai đi coi vợ như thời tôi còn trẻ. Còn sắp xếp để cô phù dâu phải lòng anh phù rể thì sao có vẻ tiểu thuyết quá! Cho nên, tôi cho họ gặp nhau ở nhà một người bạn chung, trong một dịp nào đó, sinh nhật hay đám giỗ hay tiệc tất niên gì gì.

Đến đây thì hơi khó. Bởi vì tôi không biết khi chàng trai "chịu" cô gái, anh phải làm sao? Còn cô gái? Làm sao thấy cô ta "chịu" chàng trai? Và lúc nào thì hai cái "chịu" đó... đụng nhau để có sự "giao lưu hai chiều"? Có lẽ chàng sẽ mỉm cười nhìn nàng. Có lẽ nàng sẽ mỉm cười nhìn lại với hai vành tay ủng đỏ (Nghe nói con gái nhạy cảm hơn con trai trong lãnh vực tình yêu! Ở đây chắc đúng như vậy).

Sau vài tua trao qua trao lại cái nhìn, chắc chàng phải tìm cách lại gần nàng để bắt chuyện (Đọc nhiều chuyện tình, tôi để ý gần như lúc nào đàn ông cũng " đi " trước) Và chắc nàng chỉ đợi có như vậy, cho nên thấy nàng tiếp chuyện ngay và có phần phần khởi nữa.

Vậy rồi họ quen nhau. Rồi hẹn hò (Có chuyện tình nào mà không có cái vụ hẹn hò?) Ở Sài Gòn – chuyện xảy ra ở Sài Gòn, điều này tôi quên nói ở đoạn trước! – có nhiều chỗ để hẹn hò. Hồi đó, hồi mấy con tôi còn nhỏ, tôi hay đưa tụi nó đi sở thú hay vườn Tao Đàn. Tôi còn nhớ đã thấy biết bao nhiêu cặp hẹn hò ở hai nơi

đó... Vậy, chỗ hẹn hò cho hai nhân vật trong chuyện không thành vấn đề.

Họ hẹn nhau và gặp nhau vài lần hay nhiều lần gì đó, không quan trọng. Điều quan trọng là không có vụ lỗi hẹn trong chuyện tình mà tôi muốn viết bởi vì tôi thấy lỗi hẹn, rồi giận hờn, rồi nước mắt... v.v... nó cái lương quá và sự lỗi hẹn đã được nói quá nhiều rồi trong các chuyện tình. Bây giờ, viết một chuyện tình không có lỗi hẹn, có lẽ nó sẽ gần gũi với cuộc sống bình thường hơn. Nó thật hơn và chắc chắn sẽ dễ viết (Lần đầu tiên viết chuyện tình, chọn cái gì dễ để viết cho nó... trơn!)

Cái không dễ viết – đối với tôi – là những chi tiết. Ví dụ như đoạn chàng và nàng bắt đầu tỏ tình sau nhiều lần hò hẹn. Họ phải làm sao?

Nhớ lại, hồi đó, tôi đi coi vợ mấy lần. Lần nào cũng có một ông mai dẫn đi (Sao hồi xưa có nhiều người làm nghề mai mối quá. Vậy mà thiên hạ vẫn chê rằng: "Ở đời có bốn cái ngu: làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu"!)

Đến lần coi vợ thứ mấy tôi không nhớ nhưng nhớ là lần cuối cùng, tôi ... gật đầu. Vậy là sau đám hỏi cô gái đó và tôi "dính" nhau rồi dính luôn cho đến bây giờ! Dĩ nhiên là có lẽ "sỉ lời" rồi có đám cưới (Lẽ "sỉ lời" là đàn trai trầu rượu đến đàn gái xin xác nhận ngày làm đám cưới, mặc dù hai bên đã OK với nhau từ lâu!) Chuyện tình hồi đó thật là dễ ợt. Bởi dễ ợt như vậy cho nên viết chuyện tình trong bối cảnh thời bây giờ, có nhiều chỗ tôi không biết tả ra làm sao cho sống thật!

Tôi đã đọc nhiều chuyện tình, chẳng lẽ tôi "cóp" lại sao? Thì thôi cố gắng tưởng tượng vậy.

...Sau nhiều lần hò hẹn – có đi xi-nê, có đi ăn phở, có đi ăn kem...v.v... những thứ phải có để hai người gần lại – một hôm (Thường thì là một ngày đẹp trời, bởi vì bộ điện sao mà hò hẹn dưới mưa?), chàng làm gan cầm lấy bàn tay của nàng, cầm bằng cả hai bàn tay, thận trọng như cầm một báu vật sợ nó tan đi hay rơi mất. Nàng không rút tay về. Chỗ này, có lẽ nàng sẽ thẹn thùng nhìn xuống (Đẹp quá! Phản ứng đầu tiên của người con gái!) Rồi, như đã lấy một quyết định, nàng vừa đặt bàn tay còn lại lên hai bàn tay của chàng vừa ngước lên để hai nụ nhìn giao nhau. Rồi giữ nguyên như vậy rất lâu... rất lâu...

Đọc tiểu thuyết thấy nói "chàng và nàng nhìn nhau đắm đuối". Ở đây, chắc "đắm đuối" là nhìn như vậy. Tôi chưa từng biết cái nhìn đắm đuối nó ra làm sao nhưng hiểu nghĩa đen của mỗi từ ("đắm" là chìm, "đuối" là kiệt sức), tôi tưởng tượng ra được trạng thái kỳ diệu của đôi trai gái nhìn nhau đắm đuối: không còn biết gì hết, không còn thấy gì hết, tất cả đều tan biến, không gian thời gian... chỉ còn lại có hai người là hiện hữu. Tôi nghĩ: tình yêu chắc phải tuyệt vời lắm nên con người mới chết lịm được như vậy.

Giàn dựng đến đây, tôi cảm thấy thật vui. Bởi vì, dù không có kinh nghiệm sống, tôi vẫn đưa "Một chuyện tình" đi một cách tự nhiên như thật. Tôi đứng lên bước lại cửa sổ hít một hơi dài sáng khoái. Qua kẽ lá hàng cây, tôi thấy lổ đổ dạng con đằm nhà bên kia đang nằm phơi nắng. Tôi tiếc sao nó không đẹp để tôi khỏi thấy oan ức khi bị vợ tôi "nói này nói nọ". Rồi tôi lại nghĩ: tôi có nhìn người đàn bà đẹp thì cũng giống bà đứng "chết trân" khi bà nhìn kim cương lấp lánh. Vậy mà sao...

Có tiếng vợ tôi dưới nhà nói vọng lên:

- Trời nắng giữ. Ông xuống tưới giùm vườn rau, coi ông. Con đằm nó ra phơi nắng rồi kia!

Tôi bật cười, lặng lẽ xuống tưới rau mà thầm phục vợ tôi có tài ghép vào với nhau hai sự kiện hoàn toàn khác biệt.

Suốt buổi đó, tôi tưới rau, quét lá khô, nhổ cỏ dại mà trong đầu vẫn giàn dựng tiếp chuyện tình của đôi trai gái yêu nhau mà tôi đã để lại trên bàn viết.

...Họ nhìn nhau đắm đuối, rồi, không kèm được, chàng ôm lấy nàng. Chàng nghe trong vòng tay thân hình mềm mại của người yêu run lên nhẹ nhẹ. Nàng hơi ngả người về phía sau, nhịp thở dứt khoát, bờ môi khép hờ. Mùi con gái tiết ra thoang thoang làm chàng ngây ngất! Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi người yêu, hơi vội vã như sợ mất đi phút giây huyền diệu đó. Nàng nhắm mắt...

Ở đoạn này, điều mà tôi chắc chắn có, là cái "mùi con gái". Bởi vì hồi đó, trong buổi "ăn nằm" đầu tiên, tôi khám phá ra cái mùi con gái trong thân thể của vợ tôi. Cái mùi đó thật là nhẹ nhàng trinh nguyên nhưng vô cùng quyến rũ. Nó phai đi lần lần theo thời gian để được thay vào bằng

mùi dầu thơm đàn bà, cái mùi nhân tạo có khi đậm đặc đến tàn nhẫn!

Khi tôi hình dung "nàng nhắm mắt", tôi ngần ngại hết mấy phút. Làm sao người con gái, khi nhắm mắt như vậy, có thể... hốt hồn mình được? Lúc đó, chắc tình yêu đã phải căng đầy đến mức độ mà chẳng còn gì chẳng phải cho nhau... Đẹp quá!

Rồi thì chắc phải cho họ hôn nhau thật sự, hôn nhau nồng nàn. Họ nhắm mắt hôn nhau để chỉ còn cảm nhận có tình yêu đang quán thấm đặc trên làn môi...

Một lúc sau, một lúc lâu sau, họ buông nhau ra để nhìn nhau. Nhưng lần này không phải cái nhìn đắm đuối mà là cái nhìn sáng rực hạnh phúc, cái nhìn được kèm theo cái mỉm cười mãn nguyện, bởi vì họ đã nói hết cho nhau những gì họ muốn nói, dù họ không có nói lên bằng lời... Dễ thương không?

Rồi họ cặp nhau đi, ôm lấy lưng nhau mà đi, bước đi phiêu phiêu như không chạm đất. Bởi vì họ còn ở trên mây tình yêu...

Đến đây, tôi nghĩ có thể tạm chấm dứt chương đầu của "Một chuyện tình". Cứ để nó "lửng lơ" như vậy mà đẹp. Tôi rất hài lòng và có cảm tưởng như tôi vừa đi chung với chàng trai và cô gái đó trên một đoạn đường đầy hoa thơm cỏ lạ mà tôi chưa từng được đi qua!

Làm xong công chuyện ở vườn sau, tôi lên lầu thay đồ đi tắm. Tôi thấy trên bàn viết có mấy chồng sách đặt ngổn ngang. Bước lại xem, thì ra là mấy quyển Lịch Sách Tử Vi của vợ tôi. Mấy quyển này – nhiều lắm, bởi vì năm nào bà cũng mua ba quyển khác nhau và những quyển của mấy năm trước bà vẫn còn giữ lại – bà để trong tủ quần áo thay vì để trên kệ sách phòng khách, bởi vì bà chỉ đọc nó ở trên giường! Tôi hỏi vọng xuống nhà:

- Ủa! Sao bà để sách ở đây vậy?

- Để tạm, trong khi tôi soạn lại tủ quần áo. Không có chiếm bàn viết của ông đâu mà lo!

Tôi đưa hai tay lên không rồi bỏ mặc cho nó rơi xuống. Cử chỉ tôi đầu hàng đó! Bởi vì tôi đã quen với cái "tạm" của bà, cái "tạm" thường kéo dài năm bảy tháng, đôi ba năm!

Tắm xong, tôi hăng hái ngồi vào bàn viết, mặc dù tôi bị vây quanh bởi mấy chồng sách tử vi! Chuyện tình còn đang ngầy ngật trong tôi, tôi phải viết ra ngay để đừng sót một chi tiết nào hết, đừng quên một rung động nào hết. Tôi viết say sưa như viết chuyện thật đời mình! Càng viết, tôi càng nghe nhẹ trong lòng, làm như là những gì chất chứa ở trong đó được trút ra lần lần trên từng trang giấy...

Tôi viết mà quên thời gian. Có tiếng vợ tôi gọi từ dưới nhà:

- Ông ơi! Xuống ăn cơm.

Tôi "Ờ", nhưng vẫn tiếp tục viết. Được mấy dòng, tôi tự nhủ: "Xuống ăn chớ để bà đợi".

Tới giữa cầu thang, nhìn xuống thấy trên bàn ăn có mấy đĩa đồ ăn, một tô cơm và chỉ có một cái chén và một đôi đũa. Ngồi vào bàn, tôi hướng về phía bếp, hỏi:

- Bà không ăn sao?

- Ăn rồi! Đợi ông ăn xong rồi rửa bát à!

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu: "Hay là mình trở lên viết tiếp chuyện tình? Ăn một mình thì ăn lúc nào không được". Nhưng tôi vẫn bới cơm vào chén vì thấy nếu đã ngồi vào bàn rồi mà bỏ đi thì vợ tôi sẽ cho rằng tôi chê cơm của bà, rồi sanh chuyện! Bà đâu hiểu rằng, đối với tôi bây giờ, ăn không quan trọng bằng viết, bởi vì tôi đang thèm viết.

Bỗng tôi nhớ lại câu nói của một đại văn hào người Pháp hay người Mỹ gì đó tôi quên, rằng: "Thông thường, các nhà văn hay viết những gì mà họ không có".

Tôi ngần ngại một lúc rồi đưa chén lên môi lùa cơm vào miệng như tôi lùa lá khô vào một góc vườn, hỏi nãy.

Nguồn: <http://phusaonline.free.fr>